

Στον Νότο έσπειρε όγκους από χρανίτη, λευκές φλέβες μαρμάρου και φτενό κοκκινόχωμα, και το φως ανελήτο πάνω από την ηχήεσσα θάλασσα και τα σκιόεντα όρη. Εδώ η λεπτόχεως χώρα με τα αρμυρίκια, τις ήκροδάφνες και τις υπομενετικές ελιές. Προς το Βορρά έδειξε τη γενναιοδωρία του και του ελέους τον πλούτο : άπλωσε νωχεθείς πεδιάδες, λόφους μαστούς, και των υδάτων τα συστήματα, χι' αυτό και οι επιβουλεύοντες πλείονες αεί. Όμως το φως να είναι, είτιε, θαμπό για να συστρέφεται ο άνθρωπος και να βλέπει την ενδοχώρα της ψυχής του. Και στο πόδι των εποχών ασθμαίνοντας, όριζε, να αλλιάζουν οι αποχρώσεις και οι προσδοκίες από τα καρηβαρή σπαρτά και τη λεπτή κορμοστασιά της μακεδνής αιχείρου. Και ονόμασε τη χη ετούτη Πιερία, γιατί ήταν λιπαρή και βαθιά τα λαχόνια της.

Μόνο στο μάτι της γυναίκας αποκαλύπτει η παμμήτωρ Γη τα μυστικά της, γιατί νιώθει την αλληλεσχύη της. Κι όταν το μάτι συλλαβεί σωστά το πνέυμα του τοπίου – εδώ τη σιχουριά της σποράς και το βαρύ γεώδες φρόνημα –, τότε το χέρι πειθήνιο ακολουθεί. Είναι ψυχής ξεχείλισμα η σιχώσα ποίηση. Στους δεκαοκτώ Πίνακες της Λευκής Χριστίδου μνημειώνονται : το φαιό της ευφρόσυνης αληθόνας του ορχώματος, το ελπιδοφόρο του χλωρού, και το υπνωτικό κίτρινο της ωριμότητας, με ένα λόχο οι μεταλλάξεις που υφίσταται η μήτρα και ο έσχατος υποδοχεύς πάσης γεννέσεως. Αλλά και των φιλοπόνων ανδρών τα έργα είναι παρόντα. Και ενίοτε, στην άκρη πάντοτε ακίνητο, το σύνεργο εκείνο που έκλεψε το όνομα από την υπιπετή σύλληψη του φιλοσόφου : “το χαρ αυτοκίνητον αθάνατον!”.

Μ. Ζ. Κοπιδάκης

1992